

Եղիշե Չարենց

Պոեմ

Ինձ համար չարը դառնում է բարի,
Անգույն առօրյան մոգական երազ.
Միրում եմ բոլոր գույներն աշխարհի՝
Երկնային հեռուն ու աստղերն անհաս:

Եվ շրջիկների երգերը անհոգ,
Վազքը կառքերի, փողոցի ուղին
Դառնում եմ հանկարծ հեռավոր ցնորք,
Որ երազել է պոետի հոգին:

Երբ համբուրում եմ շրթերը կնոջ,
Շրթեր, որ հազար մարդ է համբուրել
Հավատում եմ ես, որ նրանք քրոջ
Շրթունքներ են կույս ու մաքուր են դեռ:

Ո՞վ կհասկանա պոետի ուղին...
Երբ փողոցներում թափառում է նա
Նրա թևավոր, աստղային հոգին
Ճախրում է հեռու աստղերի վրա:

Ո՞վ կհասկանա, թե ինչո՞ւ է նա
Համբուրում նեխած շրթերը կնոջ,
Երբ նույն վայրկյանին աղոթում է նա

Ստվերի առաջ հեռավոր քրոջ:

Ո՞վ նրա տրտում երգը կլսի,

Երգը խելագար, կամ ցնդած մարդու:

Բայց նա մեռնելիս կժպտա, կասի.

Օրհնությո՛ւն քեզ, կյանք: Հրա՛ջք էիր դո՛ւ...